

РЕШЕНИЕ

№ 3026

гр. София, 30.04.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 31.03.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Росица Б Сточева, като разгледа дело номер **2225** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по директно подадена в съда жалба на Р. П. Я. от [населено място], жк Я., [улица] срещу принудителна административна мярка – принудително преместване на паркирано ППС без знанието на неговия собственик, разпоредено на 15.07.2013 г. от главен полицай Р. П. А. на длъжност командир на отделение в група „Съдействие на Център за градска мобилност“ на отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата е направено искане за обявяване на нищожност на административния акт поради липса на компетентност, неспазена форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Ответникът главен полицай Р. П. А. на длъжност командир на отделение в група „Съдействие на Център за градска мобилност“ на отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Главен полицай Р. П. А. на длъжност командир на отделение в група „Съдействие на Център за градска мобилност“ на отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР е разпоредил устно репатрирането на лек автомобил

„Хюндай С. Фе“ с ДК [рег.номер на МПС] , паркиран на [улица]до Съдебната палата в [населено място], собственост на жалбоподателя. Видно от приложения снимков материал и схема на пътните знаци и пътната маркировка, автомобилът е бил паркиран на място, определено за хора с трайни увреждания и обозначено с пътен знак Д-21 - „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“ и Т17 – табела с текст, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство.

За нарушението на Закона за движението по пътищата на жалбоподателя бил съставен АУАН № 25634 от 15.07.2013 г., в който е отбелязано нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление (НП) № 25634 от 25.07.2013 г., с което за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП и на основание чл. 178д от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. НП е отменено с влязло в сила Решение от 26.03.2014 г. по нахд № 15984/2013 г. по описа на СРС поради допуснато съществено процесуално нарушение, а именно неспазване на чл. 40 от ЗАНН, тъй като АУАН е съставен от лице, което не е участвало в проверката и установяването на нарушението.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт и от лице с правен интерес от оспорването. Относно срока на подаване на жалбата – между страните не се спори, че ПАМ е наложена на 15.07.2013 г., жалбата е подадена повече от половин година по-късно – на 17.02.2014 г., с което е пропуснат преклузивният срок за обжалване. В тази връзка жалбоподателят твърди, че административният акт страда от пороци, които са до такава степен тежки, че са основание за обявяване на ПАМ за нищожна. В жалбата се иска именно обявяване на ПАМ за нищожна. Предвид липсата на ограничение във времето за подаване на жалба, с която се иска обявяването на административния акт за нищожен (чл. 149, ал. 5 от АПК), то жалбата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По аргумент на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 5, буква „б“ ЗДвП може да се налагат и без да има издадена мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП. След като ПАМ „принудително преместване на паркирано ППС без знанието на неговия собственик“ се прилага с фактически действия, съдът намира, че мярката има характера на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК - волеизявление на административен орган, изразено чрез действие, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на определени лица.

В производството по преценка законосъобразността на наложената ПАМ и съгласно чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

По делото е представена Заповед № Из-269 от 11.02.2013 г. на министъра на

вътрешните работи, с която на основание чл. 168, ал. 1 ЗДвП на длъжностните лица от категория „Б“, „В“, „Г“, „Д“ и „Е“ от структурните звена „Пътна полиция“ и „Охранителна полиция“ в областните дирекции на МВР и СДВР са делегирани правомощията да нареждат принудителното преместване на ППС без знанието на неговия собственик, т. е. налагането на ПАМ по чл. 171, т. 5, б. ”б” ЗДвП. От представената преписка се установява, че ПАМ е приложена от главен полицай Р. П. А. на длъжност командир на отделение в група „Съдействие на Център за градска мобилност“ на отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР, поради което следва да се приеме, че същата е наложена от компетентен административен орган.

Съобразно чл. 146, т. 2 АПК неспазването на установената форма е основание за незаконосъобразност на издадения административен акт. В случая обаче и съгласно чл. 59, ал. 3 АПК, вр. чл. 171, т. 5, б. ”б” ЗДвП е налице изрична законова норма, която дава възможност административният акт да се изрази чрез действие, т. е. не е налице нарушение на писмената форма по чл. 59, ал. 1 АПК.

Съдът не констатира съществени процесуални нарушения при прилагане на ПАМ. Неоснователно е позоваването на жалбоподателя на отмяната по съдебен ред на НП, с което на основание чл. 178д от ЗДвП му е наложено административно наказание за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП. Видно от приложеното по делото съдебно решение, НП е отменено поради допуснато съществено процесуално нарушение – неспазване на чл. 40 от ЗАНН. Допуснатото при издаване на НП съществено процесуално нарушения не води автоматично до извода за допуснато такова нарушение при прилагане на ПАМ, тъй като производството по издаване на НП и производство по прилагане на ПАМ се подчиняват на различни правила. Соченият като нарушен чл. 40 от ЗАНН не е приложим относно производството по прилагане на ПАМ, поради което неспазването му е правноирелевантно при преценка на законосъобразността на ПАМ.

Спазен е също така материалният закон. Видно от приложения снимков материал и схема на пътните знаци и пътната маркировка, автомобилът е бил паркиран на място, определено за хора с трайни увреждания и обозначено с пътен знак Д-21 - „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“, т. е. в нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП – на място, определено за хора с трайни увреждания.

Съгласно чл. 171, т. 5, б. ”б” ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик, когато ППС е 1. паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и 2. когато създава опасност или прави 3. невъзможно преминаването на другите участници в движението. Съдът приема, че се касае за три самостоятелни хипотези, при които може да се наложи ПАМ по чл. 171, т. 5, б. ”б” ЗДвП. От съставения по повод на административното нарушение АУАН се установява, че в случая се касае за първата хипотеза, при която може да се приложи ПАМ, а именно – автомобилът е бил паркиран в нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

По делото е установен и другият елемент от фактическия състав на мярката, а именно, че мястото, на което е бил паркиран автомобилът е било обозначено съгласно чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от Наредба № 18 от 23 юли 2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци пътните знаци се поставят отдясно на платното за движение, с лицевата си страна срещу посоката на движение, така че да не се закриват от други пътни знаци, препятствия, съоръжения или принадлежности в обхвата на пътя на място, което осигурява: 1. своевременното им разпознаване и възприемане от участниците в движението през деня и през нощта и 2. безпрепятствено движение на пътните превозни средства и на пешеходците. При пътни условия, които не позволяват спазване на изискванията по ал. 1, всеки пътен знак, поставен отдясно, може да бъде повторен над или отляво на платното за движение на остров върху платното за движение или на средна разделителна ивица на път с отделни платна за движение (чл. 9, ал. 2 от Наредба № 18 от 23 юли 2001 г.).

Видно от приложения снимков материал и схема на пътните знаци и пътната маркировка, автомобилът е бил паркиран на място, обозначено с пътен знак Д-21 - „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“ и Т17 – табела с текст, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство.

Относно целта на закона, съдът намира, че ПАМ е съобразена с нея. Неправилно паркираният автомобил е препятствал упражняването на гарантираните от закона права на хората в неравностойно положение, поради което принудителното му преместване е оправдано.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената ПАМ е законосъобразно приложена и не са налице основания за обявяването ѝ за нищожна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. посл. от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. П. Я. от [населено място], жк Я., [улица], в която е обективизирано искане за обявяване на нищожността на принудителна административна мярка – принудително преместване на паркирано ППС без знанието на неговия собственик, разпоредено на 15.07.2013 г. от главен полицай Р. П. А. на длъжност командир на отделение в група „Съдействие на Център за градска мобилност“ на отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: